

415.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 19 lipca 1920 r.

w przedmiocie poboru koni.

Art. 1. Od poboru koni, unormowanego rozporządzeniami Ministrów Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1919 r. (Monitor Polski № 182 z dn. 14 sierpnia 1919 r.) oraz z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 55 poz. 351), ogłoszonymi w jednolitem brzmieniu w № 156 Monitora Polskiego z dnia 14 lipca 1920 r., zwalnia się klacze z wyjątkiem tych powiatów, w których powiatowy kontyngens koni nie zostanie w całości pokryty wałachami i ogierami.

Art. 2. W razie zarządzenia poboru koni należy przyprowadzić na plac poboru wszystkie klacze niezwolnione w myśl art. II i III pierwszego z rozporządzeń wymienionych w art. 1. (w brzmieniu z dnia 14 lipca 1920 r.), pobór klaczy jednak nastąpić może tylko w wypadku wyjątkowym przewidzianym w art. 1.

Przepis artykułu niniejszego oraz art. 1 w niczem pozatem nie narusza postanowień cytowanego wyżej rozporządzenia, dotyczących klaczy. Bez względu zatem zwalnia się od poboru klacze licencjonowane, warunkowo zaś zwalnia się od przyprowadzenia na miejsce poboru klacze wysokożrebne i klacze ze źrebiętami w wieku do trzech miesięcy.

Art. 3. Na czas poboru koni wydaje się zakaz wywozu oraz wyprowadzania koni z jednego powiatu do drugiego bez zezwolenia władzy administracyjnej I instancji. Minister Spraw Wojskowych ustali termin ustania tego zakazu i zawiadomi o tem Ministra Spraw Wewnętrznych celem ogłoszenia.

Art. 4. Zezwoleń, przewidzianych w art. 3, władze administracyjne I instancji udzielać mogą tylko w ważnych i niecierpiących zwłoki wypadkach. Zezwolenia takie wydaje się na piśmie i podaje się w nich wszelkie szczegóły niezbędne do ewidencji każdorazowego miejsca pobytu koni, na których wywóz lub wyprowadzenie zezwolono. Zezwolenia powyższe wydaje władza właściwa dla miejsca zamieszkania posiadacza konia.

Art. 5. Osoby wywożące lub wyprowadzające konia mają obowiązek okazywać zezwolenia, przewidziane w art. 3 organom kontrolującym.

Art. 6. Konie wyszczególnione w art. II ust. 2, 7, 11 i 12 rozporządzenia ministerjalnego (w brzmieniu z dn. 14 lipca 1920 r.) a mianowicie: konie ze stadnin państwowych, konie należące do ambasad i konsulatów, konie licencjonowane i wyścigowe, jakoteż konie liczące mniej niż 3 lata wieku można wywozić i wyprowadzać do innego powiatu, o ile przynależność tych koni do wymienionych wyżej kategorii zaświadczy władza administracyjna I instancji.

Art. 7. Wyjazd chwilowy czysto gospodarczej natury bez zmiany stajni z powiatu do powiatu dopuszczalny jest za przepustkami miejscowej władzy bezpieczeństwa. Przepustki te po użytkowaniu podlegają zwrotowi tej władzy, która je wydała i służyć będą do stwierdzenia powrotu koni, chwilowo opuszczających powiat.

Art. 8. Skutki karne przewidziane w art. 15 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z dn. 11 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 32

poz. 264) oraz w art. X rozporządzenia ministerjalnego w brzmieniu z dn. 14 lipca 1920 r. podlegają odpowiedniemu zastosowaniu również do osób winnych przeciwdziałania niniejszemu rozporządzeniu.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem obszaru b. dzielnicy pruskiej.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Wł. Grabski